

3 MÓZES 21-24. FEJEZET

Amint már korábban is említettük, a papnak kettős szerepe volt. Először is Isten előtt képviselte az embereket, bemutatván áldozataikat az Úrnak. Másodszor pedig az emberek előtt képviselte Istent, tehát ő volt a közbenjáró Isten és az emberek között. Ezért a pap egy különleges személy volt, akárcsak az Újszövetség püspökei, akikre különleges szabályok, életvitelük vonatkoztak. Voltak olyan szabályok, amelyek csak a püspökökre vonatkoztak, és a többiekre nem, azért, mert az életük példamutató kellett legyen.

Pál azt mondta Timóteusnak, hogy „követendő példa legyél a hívők számára”. Nem lehet hatékony az a vezető, aki azt mondja, hogy „tedd, amit mondom”. A valóban hatékony vezető azt mondja: „tedd azt, amit én teszek”, ezáltal példát mutatva az embereknek. A pap is követendő példát kellett állítson, és ebben a fejezetben Isten elmondja a papságra vonatkozó különleges szabályokat.

Ezt mondta az ÚR Mózesnek: Mondd meg Áron fiainak, a papoknak, mondd meg nekik, hogy ne tegyék magukat tisztátalanná népük közül való halottal.

Ha valaki meghalt, és megérintették a halottat, akkor szertartási szempontból tisztátalannak számítottak, azaz nem léphettek be Isten jelenlétébe, amíg le nem ment a nap, és meg nem fürödtek.

De ha a legközelebbi rokona halt meg valamelyiknek: anyja, apja, fia, leánya, testvére vagy a legközelebbi hajadon nővére, aki nem ment férjhez, ezekkel tisztátalanná teheti magát. Mint férj se tegye tisztátalanná magát népe között, ne veszítse el szent voltát. Ne nyírják kopaszra a fejüket, szakálluk szélét ne borotválják le, és a testiüket ne vagdossák be.

Gyakran, amikor fogadalmat kötöttek, akkor leborotválták a fejüket, de ezt a pap nem tehetette meg. A teste többi részét sem csonkíthatta meg, nem lehettek rajta különböző jelek, hiszen Isten előtt kellett megálljon, és Isten azt akarta, hogy a pap teljesen ép, egész legyen.

Szentek legyenek Istenük előtt, és ne hozzanak gyalázatot Istenük nevére. Mert ők mutatják be az ÚR tűzáldozatait, Istenük kenyerét, azért szentek legyenek.

Parázna és meggyalázott nőt ne vegyenek el. Olyan nőt se vegyenek el, akit a férje elbocsátott, mert Istenüknek vannak odaszentelve.

Szentnek tekintsd a papot, mert Istened kenyerét ő mutatja be. Szent legyen előtted, mert én, az ÚR, aki szent vagyok, szenteltem meg őket.

Ha valamelyik pap leánya gyalázatos lesz, és paráználkodik, meg kell égetni, mert az apját gyalázta meg.

Aki főpap lett testvérei között azzal, hogy fejére öntötték a fölkenő olajat és felavatták, amikor a szent ruhákba öltöztették, ne hagyja gondozatlanul a haját, ne tépje meg a ruháját,

és ne menjen be semmiféle holttesthez. Még az apjával, vagy az anyjával se tegye tisztátalanná magát.

Ne menjen ki a szent helyről, és ne hozzon így gyalázatot Istenének a szent helyére, mert fejdísz, Istenének a fölkenő olaja van rajta. Én vagyok az ÚR.

Hajadont vegyen feleségül.

Özvegyet, elbocsátottat, meggyalázottat, paráznát, ilyeneket nem vehet el. Csak a maga népéből való hajadont vehet feleségül,

hogy gyalázatot ne hozzon utódaira népe között. Én, az ÚR, szenteltem fel őt.

Voltak olyan fizikai dolgok is, amelyek nem tették lehetővé, hogy valaki pap lehessen:

Ha lesz valaki utódaid közül a későbbi nemzedékekben, akinek testi fogyatkozása lesz, az ne mutassa be áldozatul Istenének a kenyerét.

Nem mutathatja be az, akinek testi fogyatkozása van, tehát aki vak, sánta, nyúlszájú, vagy törött végtagú; se törött lábú, se törött kezű ember;

vagy aki púpos vagy vézna, vagy hályogos szemű, viszketeges vagy sömörös vagy sérves.

Áron pap utódai közül az, akinek testi fogyatkozása van, nem mehet oda tűzáldozatot bemutatni az Úrnak. Mivel testi fogyatkozása van, nem mehet oda, hogy bemutassa Istenének a kenyerét.

A 22.-ik fejezetben Isten a papok eledelével foglalkozik. Az áldozatok egy része a papok eledelévé vált, és az ezekre vonatkozó szabályokat olvashatjuk itt.

Egy idegen ember sem ehet szent ételt, a papnál levő zsellér vagy napszámos sem ehet szent ételt.

De ha a pap pénzen vásárol meg valakit tulajdonául, az ehet belőle. A házában született szolgák is ehetnek eledeléből.

Ha a pap leánya idegen férfi felesége lesz, nem ehet a szent áldozati ajándékokból.

De ha a pap leánya özvegyen maradt, vagy elbocsátották, gyermeke pedig nincs, és visszatér apja házába, akkor éppúgy ehet az apja eledeléből, mint leány korában. Csak idegen nem ehet belőle.

Tehát a szent ételből csak a pap és a közvetlen családtagjai ehettek.

A 17.-ik versztől:

Azután így beszélt Mózeshez az ÚR:

Szólj Áronhoz és fiaihoz, meg Izráel fiaihoz, és ezt mondd nekik: Ha valaki Izráel házából és az Izráelben lakó jövevények közül áldozatot akar bemutatni, akár fogadalmi, akár önkéntes áldozatként, amit csak égőáldozatul szoktak bemutatni az Úrnak,

azért, hogy ő kedvesen fogadja tőletek, hibátlan hím marhát, bérányt vagy kecskét vigyetek.

Ne mutassatok be olyat, amiben fogyatkozás van, mert akkor nem fogadja kedvesen tőletek.

Tehát minden áldozat hibátlan és tökéletes kellett legyen, másszóval nem adhattad oda Istennek áldozatul az értéktelen állataidat, mert Isten nem kért az értéktelenekből.

A szolgálatban eltöltött éveink során nagyon sok érdekes dolgot adományoztak már az emberek. Ezek közül sok dolog használhatatlan volt. Az emberek nem akarták kidobni azokat, de tulajdonképpen haszontalan dolgok voltak ezek.

Volt egy csúnya, öreg hintaszék a Tucson-i papi lakunkban. Akik adták, azok nem akarták, hogy az ő otthonukat csúfítsa, de nem is akarták kidobni, mert az a nagy hintaszéke volt, és sok kedves emlék fűződött hozzá. Ezért a gyülekezetnek adományozták azt, de nem lehetett kidobni, pedig szörnyen nézett ki. Isten megmondta, hogy ha valami törött, hibás, akkor ne adják azt neki. Ez szerintem is egy jó szabály, mert ha valami értéktelent adunk Istennek, az számára is értéktelen lesz.

Amikor Dávid meg akarta vásárolni egyik alattvalója szérűjét és bikáit, hogy Istennek mutasson be áldozatot, akkor a tulajdonos azt mondta, hogy „itt van Dávid, mindent neked adok ingyen”. De Dávid azt válaszolta, hogy „nem fogok olyan áldozatot mutatni az Úrnak, ami nekem semmibe sem került.”

Ha valaki békeáldozatot mutat be az Úrnak fogadalmá teljesítéséül, vagy önkéntes áldozatul, marhát vagy juhót, hibátlan legyen az, semmiféle fogyatkozása ne legyen, akkor fogadja ő kedvesen.

Ne mutassatok be az Úrnak vakot, tört csontot, sérültet, szemölcsöset, viszketegest vagy sömöröset. Ilyenekből tűzáldozatot se adjatok az ÚR oltárára.

Torz és csenevész marhát és bárányt önkéntes áldozatul lehet vinni, de mint fogadalmi áldozat nem szerez kegyelmet.

Összenyomott, zúzott, megszakadt vagy kimetszett heréjűt ne mutassatok be az Úrnak. Ne tegyétek ezt országotokban.

Ha idegen ember kezéből való bármi efféle, akkor sem mutathatók be mint Istenetek eledelét. Mivel csonkák és fogyatkozásuk van, nem szereznek kegyelmet nektek.

Egyszer olvastam egy történetet egy farmerről, aki nagy izgalommal jött haza a feleségéhez, és mesélte, hogy a tehénnek két kis iker borja született, és annyira örül neki, hogy eldöntötte, hogy egyiket az Úrnak fogja adományozni. „Együtt fogjuk őket felnevelni, és amikor elég nagyok lesznek már ahhoz, hogy eladhassuk őket, akkor amit az egyikért fizetnek, az az Úré lesz.” A felesége helyeselte a dolgot, megnézte a kis borjakat és azt kérdezte, hogy melyiket szánja az Úrnak. „Nem számít, hogy melyik”, válaszolta a farmer. Egy napon aztán szomorúan érkezett vissza a farmer a házba és a felesége megkérdezte, hogy mi a baj. A farmer azt válaszolta, hogy „sajnos az Úr borja megdöglött.”

Gyakran mi magunk is ily módon viszonyulunk az Úrhoz, hisz legtöbbször a feleslegünkben akarunk adni. Emlékeztek, amikor Jézus egy napon ott állt a templomban a tanítványaival, és nézte, hogy hogyan dobálják az emberek a pénzt a perselybe. A gazdagok hatalmas adományokat hoztak, és aztán érkezett egy kis özvegyasszony is két krajcárral. Amikor ezt bedobta, akkor Jézus a tanítványaihoz fordulva azt mondta, hogy ő adta a legnagyobb ajándékot. A tanítványok nem értették, de az Ő válasza az volt, hogy „a többiek a feleslegükből adtak”, tehát nem került nekik semmibe, hogy adjanak, „de ez az asszony a sajátjából adott”. Isten nem az összeget nézi az adománynál, hanem azt, hogy mibe került neked az, hogy ezt odaadtad Istennek.

Ezért lehet, hogy közületek a legszegényebbek kapják a legnagyobb jutalmakat a mennyországban, azok, akik a saját fenntartásukhoz szükséges dolgaikból adtak Istennek. És lehet, hogy azok, akik hatalmas összegeket adtak Istennek, alig lesznek észrevehetőek a mennyek országában, mert nem okozott nehézséget nekik, hisz csak a feleslegükből adtak Neki, és még adójóváírást is kaptak érte.

Ha adakoztok, mindig saját szabad akaratból tegyétek azt, és adjátok neki a legjobbat, ne a használhatatlant és értéktelent. Tiszteljétek meg Istent, mutassátok ki az iránta való szereteteket úgy, hogy a legjobb dolgaitokat adjátok neki oda.

A 23.-ik fejezetben Isten felsorolja a különböző ünnepnapokat Izrael gyermekei számára.

Szólj Izráel fiaihoz, és mondd el nekik, hogy melyek az ÚR ünnepei, amelyeket ki kell hirdetnetek, szent ünnepre való hívással. Ezek az én ünnepeim:

Hat napon át végezhetitek munkátokat, de a hetedik napon teljes nyugalom legyen szent összegyülekezéssel. Semmi munkát ne végezzetek; az ÚRtól rendelt pihenőnap legyen az mindeniütt, ahol laktok.

A továbbiakban 7 különböző ünnepről szól az Úr.

Az első hónapban, a hónap tizennegyedikén estefelé van az ÚR páskája.

Ennek a hónapnak a tizenötödik napja pedig az ÚR kovásztalan kenyereinek ünnepe. Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek.

Az első napon szent összegyülekezésetek legyen. Ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát.

Hét napon át mutassatok be tûzáldozatot az ÚRnak. A hetedik napon szent összegyûlekezésetek legyen, ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát.

Ez egy hétnapos vakáció volt, munka nélkül.

A 10.-ik verstól:

Azután így beszélt Mózeshez az ÚR:

Szólj Izráel fiaihoz, és ezt mondd nekik: Ha bementek arra a földre, amelyet én adok nektek, és aratjátok annak termését, vigyétek el aratásokat első kévét a paphoz.

Az mutassa fel a kévét az ÚR előtt azért, hogy ő kedvesen fogadja tőletek. A szombat után következő napon mutassa fel azt a pap.

A kéve felmutatásának a napján készítsetek egy hibátlan, esztendősb bárányt égőáldozatul az ÚRnak.

Amellé ételáldozatul kéttized véka finomlisztet olajjal. Kedves illatú tûzáldozat ez az ÚRnak. Italáldozatul pedig egynegyed hin bort adjatok.

Ez az első termések felajánlása volt az Úrnak, és nem egyezett meg a pünkösdi ünnepével.

Ezután következett a pünkösdi ünnepe:

Számoljatok a szombatra következő naptól, tehát attól a naptól, amelyen elviszitek a felmutatásra szánt kévét, hét teljes hetet.

Ötven napot számoljatok a hetedik szombat utáni napig és akkor mutassatok be új ételáldozatot az ÚRnak.

Hozzatok lakóhelyetekről két kenyeret felmutatási áldozatul; kéttized véka finomlisztből készüljenek, kovással sütve, az első termésből való áldozatul az ÚRnak.

Mindegyik ünnepnek megvolt a beteljesedése Jézus Krisztusban, az Újszövetségben. A páska ünnepe egyszerű, mert Krisztus az élet kovásztalan kenyere számunkra.

A pünkösdi alkalmával a kenyérbe kovászt kellett tenni. Az az ünnep azért volt jelentős, mert az egyház előhírnöke volt. Az Apostolok Cselekedeteinek második fejezetében pünkösdi napján:

Amikor pedig eljött a pünkösdi napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek.

Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétozlottak, és leszálltak mindegyikükre.

Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.

Pünkösdi ünnepének alkalmával tehát a Szentlélek eljövételét és az egyház megszületését vetítette előre Isten. Ekkor összegyűjtötték az első gyümölcsöket az Úrnak, és ennek megfelelően pünkösdkor a Lélek első termése kb. 3 ezer lélek volt.

Jézus tudta, hogy az egyháza sohasem válik tökéletessé és tisztává, és ennek megfelelő példabeszédeket mondott erről. Isten az Ószövetségben is előre tudta ezt, ezért tettek a kenyerekbe kovászt, amely mindig a bűn jelképe volt.

Senkitől el ne fogadd, ha azt próbálja állítani, hogy az egyház történelme tiszta: egyáltalán nem az, sőt inkább szörnyűnek mondható. Ez az egyik oka annak, hogy miért vagyok boldog azért, hogy egyetlen emberek által szervezett felekezetnek sem vagyok elkötelezettje, és ezáltal felelős sem vagyok az egyház romlott történelméért.

Ennek ellenére elszörnyülködve olvasom, hogy mikre voltak képesek a pápák a múltban. Ha megfilmesítenék egyes pápák életét, bizonyára szörnyűbb volna, mint amivel eddig Hollywood valaha is elő tudott állni.

Jézus is mondott példabeszédeket a mennyországról, és sokan félremagyarázták ezeket.

Például ezt is mondta Jézus:

„Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet fog az asszony, belekever három mérce lisztbe, míg végül az egész megkel.”

Vagy

„Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet fog az ember, és elvet a szántóföldjébe.

Ez kisebb ugyan minden magnál, de amikor felnő, nagyobb minden veteménynél, és fává lesz, úgyhogy eljönnek az égi madarak, és fészket raknak ágai között.”

Egyes teológusok igen kedvezően értelmezték ezeket a példabeszédeket. Szerintük az egyház volt a kovász a kenyérben, ami a világ, és azt állították, hogy az egyház lassanként a jó irányba fogja befolyásolni a világot, egészen addig, amíg az egész világ megtér. Ugyanakkor a mustármag is az egyház, amelyet a világba vetettek el, és egy hatalmas fává növekedett, amely alatt minden vallás menedéket találhat. Betölti majd az egész világot, és mindenki az ő árnyékában fog megpihenni.

Ha megvizsgálod a madarak fogalmát a Bibliában, akkor rájössz, hogy mindig rossz példaként használatosak. Ha tehát a madarak fészkelnek a fának az ágain, akkor a gonosz „madarakra” utal, amelyek a történelem során valóban az egyházban fészkeltek. Isten előre tudta, hogy az egyház nem lesz tiszta és tökéletes, és így még az Ótestamentumi előrevetítéskor olyan kenyeret készítettett, amelybe kovászt kellett rakni.

A 22.-ik versben Isten egy bámulatra méltó kis szabályt adott:

Amikor földetek termését learatjátok, ne arassátok le egészen a mező széléig, és az aratás közben elhullottat ne szedjétek föl. Hagyd ott azokat a nyomorultnak és a jövevénynek. Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek!

Izraelben a szociális segítség nem ajándék volt. Ha szegény voltál, akkor mindig elmehettél a mezőre, és a sarkokról gyűjthetted magadnak. Ugyanakkor nem szedhették fel azt, ami lehullott, vagy nem mehettek vissza másodszor, hogy összegyűjtsék a maradékot. Bármilyen megmaradt az első szedés után, ott kellett hagyni a szegényeknek, hogy azok szedhessék össze az aratás után a maradékot. Kitűnő segélyprogram volt ez!

A 24.-ik versben folytatódik az ünnepek sora:

A hetedik hónapban, a hónap elsején pihenőnapotok legyen, szent összegyűlekezés emlékeztető kürtöléssel.

Ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát, hanem mutassatok be tûzáldozatot az ÚRnak.

Azután így beszélt Mózeshez az ÚR:

Ugyanennek a hetedik hónapnak a tizedike az engesztelés napja. Szent összegyűlekezésetek legyen, tartóztassátok meg magatokat, és mutassatok be tûzáldozatot az ÚRnak.

Ne végezzetek ezen a napon semmiféle munkát, mert az engesztelés napja ez, hogy engesztelést végezzenek értetek Isteneteknek, az ÚRnak színe előtt.

Ez volt a Yom Kipur, az engesztelés napja, amikor a pap áldozatot mutatott be a nép bűnéért.

A teljes nyugalom napja legyen ez nektek, tartóztassátok meg magatokat. A hónap kilencedikének estéjén, estétől estéig pihenjétek nyugalmatok napján.

Ezért nem számítják a zsidók a napokat éjféltől éjfélig, hanem naplementétől naplementéig. A szombatokat is péntek naplementétől szombat naplementéig tartják meg, majd szombat este hatalmas ünnepség van, hatalmas tömeg hömpölyög az utcákon, nagyon nehezen lehet haladni ilyenkor.

Ugyanennek a hetedik hónapnak a tizenötödik napján hét napig tartó sátoros ünnep kezdődjék az ÚRnak. Az első napon szent összegyülekezés legyen, ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát. Hét napon át mutassatok be tűzáldozatot az ÚRnak. A nyolcadik napon szent összegyülekezések legyen, és mutassatok be tűzáldozatot az ÚRnak. Ünnepnap ez, ne végezzetek semmilyen foglalkozáshoz tartozó munkát.

Ezek tehát hétnapos ünnepek voltak, az első és az utolsó napok pedig teljes munkaszüneti napokká váltak. A Sátoros ünnep egy emlékeztetés volt Isten megtartó munkájára a 40 éves pusztai vándorlás alatt.

Vegyetek magatoknak az első napon nemes fákról való gyümölcsöt, pálmaágakat, sűrű lombú faágakat és fűzfagallyakat, és örvendeztetek hét napon át Istenetek, az ÚR előtt.

Így ünnepeljétek meg ezt az ÚR ünnepeként minden esztendőben hét napon át. Örök rendelkezés legyen ez nemzedékről nemzedékre. A hetedik hónapban ünnepeljétek ezt.

Sátrakban lakjatok hét napig, sátrakban lakjék Izráelben minden bennszülött.

Hadd tudják meg nemzedékeitek, hogy sátrakban adtam lakást Izráel fiainak, amikor kihoztam őket Egyiptomból. Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek!

Igy emlékeztette Isten őket azokra a nehézségekre, amelyekben az őseiknek részük volt miután kijöttek Egyiptomból és az Isten által ígért föld felé mentek.

Egy hétig kemény körülmények között éltek ismét, és bizonyára a gyerekek nagyon szerették ezt, de nem hiszem, hogy a szülők is osztoztak volna ebben az örömben.

A 24.-ik fejezet kezdetén

Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak neked olajbogyóból ütött tiszta olajat a mécstartóhoz, hogy mindig tehessenek rá égő mécseset.

A kijelentés sátrában, a bizonyosság kárpitján kívül úgy rendezze el ezeket Áron, hogy estétől reggelig állandóan az ÚR előtt legyenek. Örök rendelkezés legyen ez nektek nemzedékről nemzedékre.

A színarany lámpatartóra rakja fel a mécseseket, hogy állandóan az ÚR előtt legyenek.

Végy finomlisztet és süss abból tizenkét lepényt. Kéttized vékából készüljön egy lepény.

Helyezd el azokat két sorban, soronként hatot, a színarannyal bevont asztalra az ÚR elé.

Tégy a sorok mellé tiszta tömjént, ez legyen a kenyéرنél az áldozat emlékeztető része mint tűzáldozat az ÚRnak.

Szombatról-szombatra oda kell rakni az ÚR elé állandóan. Örök szövetség kötelezi erre Izráel fiait.

Azután Ároné és fiaié legyen.

A 12 szent kenyér egy hétig volt az Úr színe előtt, és mindenik Izrael egy-egy törzsét képviselte. Egy hét után pedig a papok ehették meg azokat.

A 10.-ik verstől:

*Egy izráeli asszonynak a fia, akinek az apja egyiptomi volt, Izráel fiaival együtt jött ki, és ennek az izráeli asszonynak a fia meg egy izráeli férfi összeveszett a táborban.
Az izráeli asszonynak a fia káromolta az ÚR nevét, és átkozódott. Ezért odavitték Mózeshez. Anyjának a neve Selómit volt, Dibri leánya, a Dán törzséből.
És őrizetbe vették azt, amíg útmutatást nem kapnak az ÚRtól.*

Az a korai egyház egyik jellemzője az volt, hogy nagymértékben alárendelte magát a Szentlélek iránymutatásának. Mindenben az Ő útmutatását keresték, és én azt gondolom, hogy az egyház egyik legnagyobb gyengesége manapság az, hogy azt hisszük, hogy mi mindent tudunk. Elvégeztük a teológiát, képeztük magunkat, a legjobb egyházvezetési programokat alkalmazzuk, és a bizottságok mindenre választ tudnak adni. Ha hatékony bizottságok vannak, akkor miért van szükség a Szentlélekre?

Nem keressük a Szentlélek irányítását, és nagyon gyakran impulzív módon indulunk előre. Pedig Pál ezt mondta: „Tetszett a Szentléleknek és nekünk...”. És olvashatjuk, hogy „a Szentlélek azt mondta, hogy válasszátok ki nekem Pált és Barnabást, mert elhívtam őket”. Láthatjuk, hogy a Szentlélek vezette a korai egyház számtalan tevékenységét, és ez volt a sikerének egyik titka is.

Amikor eljutunk arra a felismerésre, hogy „Istenem nem tudom mit tegyek, nem tudom a választ, Uram a segítségemre van szükségem”, amikor ismét keresni kezdjük a Szentlélek vezetését az egyházban, akkor ismét látni fogjuk Isten erejét munkálkodni közöttünk. Nagyon tetszik, hogy arra vártak, hogy az Úrtól kapjanak útmutatást.

Meg vagyok győződve, hogy Isten minden közösséget el szeretne érni az Ő szeretetével, a megváltás üzenetével, és biztos vagyok benne, hogy terve is van mindezek elérésére. Szerintem minden közösséggel kapcsolatban a legfontosabb az, hogy az Úrtól várjuk az útmutatást arra, hogy mi az Ő terve e közösséggel kapcsolatban.

Hibát követünk el, amikor például egy nemzeti tervet dolgozunk ki, mert minden kis közösségnek megvannak a mag egyéni jellemvonásai. Az Ő tervére kell nyitottá váljunk, mert Isten olyan embereket keres, akik harmóniában vannak azzal, amit Ő tenni akar.

Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.
Olyan embereket keres, akiknek a szíve összhangban van azzal, amit Ő akar tenni, azért, hogy beléjük fektesse erejét, hogy elérhesse azt a bizonyos közösséget.

Nem támogatom ezért sem a nemzeti sem pedig a világméretű evangelizációs programok gondolatát, hisz nem lehet ugyanazt a programot adaptálni az egész világ számára. Az Úr útmutatására kell figyeljünk minden egyes közösségben, minden egyes területen.

Pál sem követte ugyanazt a sémát, amikor új közösségekbe ment, hanem elment és megérezte, hogy mire van szükség, mielőtt elkezdte a szolgálatát. Néha elment a zsinagógákba, máskor pedig az utca embereivel kezdett el beszélni. Létfonosságú Krisztus gondolatait megtudni minderről.

Az ÚR pedig így beszélt Mózeshez:

Vidd ki az átkozódót a táboron kívülre, és tegyék fejére a kezüket mindazok, akik hallották, azután kövezzék meg az egész közösség.

Izráel fiaihoz pedig így beszélj: Ha valaki átkozza Istenét, annak bűnhődnie kell vétkéért.

Aki az ÚR nevét káromolja, az halállal lakoljon, irgalom nélkül kövezzék meg az egész közösség. Akár jövevény, akár bennszülött, meg kell halnia, ha káromolja az ÚR nevét.

Ha valaki agyonüt egy embert, bárkit is, halállal lakoljon.

Aki pedig egy állatot üt agyon, az fizessen az állatért állattal.

Ha valaki testi sértést követ el honfitársán, azzal úgy bánjanak, ahogyan ő cselekedett: törést törésért, szemet szemért, fogat fogért. Amilyen testi sértést követett el, olyat kövessenek el rajta is. Aki állatot üt agyon, fizesse meg azt, de aki embert üt agyon, annak meg kell halnia. Ugyanaz a törvény legyen nálatok érvényes mind a jövevényre, mind a bennszülöttre, mert én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek!

Mással nem lehetett részrehajlás az igazságszolgáltatásban, minden emberre ugyanaz a törvény vonatkozott. A mai igazságszolgáltatási rendszerek egyik legnagyobb gyengesége, hogy nem ugyanaz a törvény vonatkozik mindnkire. Minden azon múlik, hogy melyik bíró előtt állsz, és azon, hogy éppen milyen kedvében van: kaphatsz ugyanazért 6 hónap felfüggesztetet vagy 5 év kényszermunkát is. Ha nagyon gazdag vagy és jó ügyvédekkel bérelhetsz fel, akkor könnyen megúszhatod. Egyáltalán nem igazságos ez a rendszer, sok fejlesztésre lenne szükség.

A törvény azt mondja, hogy *törést törésért, szemet szemért, fogat fogért*, de Jézus azt mondta, hogy *„Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért, fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is.* Azaz Krisztus törvényének jobbik része a szeretet, a megbocsájtás. Istenem segíts nekünk.

Mivel azonban nem vagyunk képesek Jézus Krisztus szintjére tökéletesedni, korlátozásokat helyezett el Isten a törvénybe. Ezért hát sohasem szabad többet követelni, mint egy szemért egy szemet, egy törésért egy törést, egy fogért egy fogat. Mindig a mértéktelen bosszúállás hajt minket, ezért korlátozta Isten a törvényben a büntetéseket, de még ennél is jobb ha szeretetet adunk. Milyen hatalmas különbség ez!

Istenem segíts, hogy elérjük Jézus Krisztus mércéjét!

47 perc